

[Stensballe.]

for Iste Kreds omtalte — jeg maa formene, at det ærede Medlem mener Jernindustrien —, er det overhovedet ikke lykkedes at faa Forhandlinger i Gang inden for snævrere Kredse, som det var Mening. Jeg har faaet den Meddelelse, at der netop inden for Jernindustrien i Henhold til de nye Forhandlingsregler var paabegyndt Separatforhandlinger med de enkelte Forbund, men at De samvirkende Fagforbund omgaaende fik disse Forhandlinger standset. Der blev kun holdt eet Møde, hvorefter De samvirkende Fagforbund paa Trods af de nye Forhandlingsregler krævede Fællesforhandlinger for samtlige Fag under Jernindustrien, og det er sagt mig, at der ikke er nogen Tvivl om, at det er Dansk Arbejdsmandsforbund, som har gennemtvunget dette Standpunkt for derigennem i Aar at opnaa tilsvarende Fordele som de faglærte, uanset at Arbejds mændene i Modsætning til de faglærte fik en betydelig Lønforhøjelse i Fjor. Det er endvidere meddelt mig, at der fra Arbejdsgivernes Side inden for Jernindustrien blev protesteret mod denne Sammenkobling som stridende mod de nye Forhandlingsregler. De ansaa det imidlertid for ugørligt paa anden Maade at komme i Forhandling ad fredelig Vej, hvis man ikke skulde søge at fremtvinge en Kendelse fra Den faste Voldgiftsret om, at der skulde tages de tilbørlige Hensyn til de nye Forhandlingsregler. Arbejdsgiverne indgik derfor paa at drøfte en Del af de opstillede Punkter under eet, men Lønspørgsmaalene blev undtaget, idet man mente, at det ikke kunde lade sig gøre her. Denne Sammenkobling formaaede Dansk Arbejdsmandsforbund ogsaa at faa gennemført ved Forhandlingerne saavel mellem Hovedorganisationerne som senere i Forligsinstitutionen, som efter de Krav, der blev stillet, søgte at stille et Mæglingforslag, der kunde vinde Tilslutning fra begge Sider. Resultatet blev da, at der er givet Jernindustriens ca. 9500 Arbejds mænd et større samlet Tillæg end det, 17000 Smede- og Maskinarbejdere har faaet, og ved denne Sammenligning er der ikke taget Hensyn til, at Jernindustriens Arbejds mænd i Fjor fik en samlet Lønforhøjelse paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Denne Tilsesættelse af Forhandlingsreglerne, af Forhandlingen i første Instans, har efter min Opfattelse afgivet adskilligt Grundlag for den Uvilje, Jernindustrien har vist over for Forligsforslaget. Efter hvad der er sagt mig, kunde de Fag, i hvilke der var Modvilje mod at gaa til en

Ordning som den foreslaaede, have opnaaet yderligere Fordele, og det ligger i Sagens Natur, at naar de stiller deres Krav høiere, maa der tages Hensyn dertil, hvis der skal skabes et Forligsforslag, som kan gennemføres. Ved det Misbrug, som jeg forstaar er sket her, er der skabt en betænkelig Situation for Fremtiden, idet det vil gaa saaledes, at det bliver vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at opnaa Aftaler under separate Forhandlinger, og det var dog det, der tilsigtedes med de nye Forhandlingsregler.

Der er ogsaa en anden Grund til, at Jernindustrien ser paa Forslaget med Betænkelighed. Der er en ikke saa ganske lille Eksport fra Jernindustriens Virksomheder, og denne Eksport er kun mulig, hvis man opretholder den Stab af dygtige Fagarbejdere, som nu staar til Raadighed for denne Industri. Forligsforslagets Tendens forekommer mig meget betænkelig, thi Forslaget vil nedbryde Lysten hos de unge Mennesker til at ofre den til deres Uddannelse som Fagarbejdere nødvendige Tid. Ved Forligsforslaget sker der en meget væsentlig Forhøjelse, der er ikke Tale om 6—7 Øre, men om 40 pCt. af de unges Lønninger — Arbejdsdrene, som man kalder dem —, saaledes at en Dreng paa 15 Aar efter Forslaget skal kunne opnaa en Aarsfortjeneste paa ca. 1000 Kr. Det er givet, at naar saadanne Lønninger kan opnaas paa den Maade, Lønninger, der ligger langt over, hvad man kender i Nabolandene og i konkurrerende Lande, vil det blive vanskeligt, for ikke at sige ugørligt, at faa Drengene ind som Læringer inden for Industri og Haandværk, og endnu vanskeligere vil det blive for Landbruget at beholde de unge, naar disse kan gaa ind til Byerne og faa Lønninger af den Højde.

Jeg kan heller ikke indse, at der skabes Retfærdighed mellem Fagene indbyrdes, eller at de unge opfordres til faglig Uddannelse; Grænsen for Lønnen for Jernindustriens faglærte Arbejdere er sat til 1 Kr. 50 Øre i Provinsen og 1 Kr. 80 Øre i København ved Akkordarbejde, men Dansk Arbejdsmandsforbund har gennemtvunget, at Jord- og Betonarbejdernes Lønninger paa 2 Kr. 50 Øre forhøjes. En Gennemtrufning af et saadant Krav — og det er det, der sker, naar dette Lovforslag ophøjes til Lov — vil ganske sikkert have til Følge, at der næste Aar af Jernindustriens Folk vil blive stillet Krav om betydelige Forhøjelser. Den højtærede Minister udtalte, at Arbejderne efter hans Mening havde været beskedne i Aar.